

Arrest

nr. 141 759 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 20 augustus 2014 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 september 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag om

tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker op 13 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2014 werd ingediend door :

[A.P.]

nationaliteit: Mauritanië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de oom en tante van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele connectie meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven.

De elementen van integratie (Nederlandse lessen volgt, werkbereid is, zich zeer goed heeft aangepast aan de Belgische maatschappij) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in recht en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing het volgende:

“(…) Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

II.1.4. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het ‘buitengewoon moeilijk’ zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk heeft gedaan. Verzoekende partij zou hier haar oom en tante die hier in België legaal verblijven moeten achterlaten. Verzoekende partij heeft immers een bijzonder goede band met haar oom en tante. In casu is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij maar eventjes moet terugkeren, is dan ook niet afdoende.

II.1.5. Bovendien is verzoekende partij actief lid van de koninklijke harmonie te Koolkerke (Stuk 3). Verzoekende partij heeft er bewezen een waardevol lid te zijn van deze gemeenschap. Hij is zeer leergierig en de kritieken van de lesgevers zijn bijzonder positief. De culturele betrokkenheid van verzoekende partij in België vormt een buitengewone omstandigheid waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

II.1.6. In die zin schendt de thans bestreden beslissing artikel 9bis, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht!”

3.1.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hij geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aantoonde.

Allereerst licht verzoeker toe van oordeel te zijn dat het feit dat hij zijn oom en tante die in België verblijven zou dienen achter te laten indien hij via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging zou dienen aan te vragen onterecht niet werd weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat de aanwezigheid van familieleden in het Rijk het voor verzoeker niet bijzonder moeilijk maakt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De bewering dat hij een goede band heeft met een oom en een tante die reeds jaren in België leven terwijl verzoeker in Mauritius woonde doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat hij blijkt geeft van een culturele betrokkenheid in België, doch ook uit deze toelichting kan niet worden afgeleid dat het voor hem zeer moeilijk, laat staan onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland en dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd aangetoond.

Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar zijn relatie met een oom en een tante die in België verblijven. Er blijkt echter niet dat zijn relatie met deze personen dusdanig hecht is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat verzoeker voorheen gescheiden van deze personen leefde en dat hij niet naar België kwam om deze familieleden te vervoegeen doch wel met het oog op studies en een tewerkstelling.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en dat deze beslissing verzoeker ook niet de mogelijkheid

ontneemt om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, naar België terug te keren. Verzoeker bewijst ook niet dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Mauritius om een verblijfsmachtiging aan te vragen zijn familiale of sociale relaties ernstig in het gedrang brengt. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om af te wijken van de procedurele regels die zijn opgenomen in artikel 9 van de Vreemdelingenwet of om verzoeker te machtigen tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beschouwingen van verzoeker laten evenwel niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid en niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij stelt het volgende:

“II.2.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland (...).

(…) De elementen van integratie (Nederlandse lessen volgt, werkbereid is, zich zeer goed heeft aangepast aan de Belgische maatschappij) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) (...).

II.2.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.2.3. De verwerende partij stelt dat de elementen tot integratie van verzoekende partij niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan ingediend worden.

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis – wordt wettelijk vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan ‘machtsoverschrijding’ door te stellen dat bovenstaande elementen tot de ‘gegrondheid’ zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.2.4. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep opgebouwd. Het centrum van hun familiaal leven bevindt zich in België. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

II.2.5. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat de door hem aangehaalde elementen – dus inclusief de gegevens die wijzen op zijn integratie – geen aanleiding geven tot de vaststelling dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Voorts moet worden opgemerkt dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid in België van familieleden, vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Het standpunt van verweerder dat een goede integratie geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is daarenboven in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers uiteenzetting leidt niet tot de conclusie dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

4.2.2.3. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft moet worden aangegeven dat verzoeker ook met zijn uiteenzetting in zijn tweede middel niet aantoont dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK